

Sygn. akt I NKRS 72/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania I.F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z 24 marca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w G., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 787,

z udziałem J.O.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 listopada 2021 r.

- 1. oddała odwołanie w części dotyczącej punktu pierwszego
zaskarżonej uchwały i w części dotyczącej punktu drugiego
zaskarżonej uchwały w zakresie dotyczącym J.F.,**
- 2. odrzuca odwołanie w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2021 r. J.F. (dalej: skarżąca lub odwołująca się), na
podstawie art. 44 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie

Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 264 ze zm.; dalej: u.KRS) w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c. zaskarżyła uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2021 z 24 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w G. (M.P. 2020, poz. 787, dalej: Uchwała).

W odwołaniu skarżąca zarzuciła Uchwale sprzeczność z prawem, tj. naruszenie następujących przepisów postępowania, które w jej opinii mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się niezgodnością uzasadnienia Uchwały z dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziowskie;

2. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się nieuwzględnieniem szeroko zaprezentowanej i rekomendowanej przez zespół członków KRS kandydatury skarżącej podczas posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Rada) w dniu 24 marca 2021 r. i podaniu podczas tej prezentacji informacji zgodnych z informacjami zawartymi w Karcie i dołączonymi do niej dokumentami;

3. art. 33 ust. 1 w zw. z ust. 2 u.KRS poprzez nieskorzystanie przez Radę z możliwości wezwania skarżącej do osobistego stawiennictwa lub złożenia pisemnych wyjaśnień w celu wyjaśnienia okoliczności, z których wyciągnięto nieuprawnione wnioski;

4. art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez nieuwzględnienie w sprawie oceny kwalifikacji, opinii przełożonych (środowiska sędziowskiego) oraz zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, który zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Jak wskazała, powyższe naruszenia przepisów postępowania doprowadziły w konsekwencji do naruszenia art. 61 § 1 pkt 1-6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.) poprzez przyjęcie przez Radę, że nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym

powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w G.

Na podstawie art. 44 u.KRS, zarzuciła ponadto sprzeczność z prawem, tj. naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej, poprzez naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne i zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Skarżąca wniosła o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS Skarżąca wskazała, że nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny. Jak podniosła, przedmiotowa sprawa nie została rozważona wszechstronnie, o czym świadczy m.in. niezgodność uzasadnienia Uchwały ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz rekomendacją zespołu członków KRS (s. 3 odwołania, k. 18). Podkreśliła, że w Uchwale błędnie wskazano, że o powołanie kontrkandydatki zdecydował całokształt okoliczności sprawy, skoro zespół członków KRS, po dokładnym zapoznaniu się z całą dokumentacją, rekomendował skarżącą, a nie kontrkandydatkę (s. 43 odwołania, k. 19).

Zwróciła też uwagę, że przy referowaniu kandydatury na posiedzeniu KRS, błędnie wskazano, że skarżąca pracowała jako sekretarz sądowy w Sądzie Rejonowym w G., podczas gdy wykonywała prace w Sądzie Rejonowym w G. oraz Sądzie Rejonowym w S. oraz pominięto informację, iż pracowała jako asystent sędziego w Sądzie Rejonowym w K., jak też nie podano wielu istotnych okoliczności – z punktu widzenia przydatności do pełnienia urzędu sędziego (skarżąca przytoczyła obszernie fragmenty opinii sędziego wizytatora oraz opinii Prezesa Sądu Rejonowego w G.), a ponadto zwróciła uwagę, że zakłócenia audio i związana z tym przerwa, spowodowały brak ciągłości i rozproszenie uwagi członków Rady. Podniosła też, że zawarty w Uchwale lakoniczny zapis:

„uczestniczyła w szkoleniach” nie oddaje pełnego obrazu podejmowanych przez skarżącą starań w celu samodoskonalenia się, a ponadto nie podano również (pomimo, że wspomniano o tym podczas prezentacji kandydatury), iż skarżąca posiada największe doświadczenie w orzekaniu. Skarżąca wskazała, że lakoniczność i niezgodność uzasadnienia Uchwały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie powoduje, że nie jest ono wystarczająco transparentne, co nie pozwala na przyjęcie założenia, że w niniejszej procedurze konkursowej Rada rzeczywiście dochowała wskazanych w uzasadnieniu kryteriów oceny kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie (s. 4-7 odwołania, k. 19-22).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 u.KRS wskazała, że z uzasadnienia Uchwały wynika, iż ocena kwalifikacji jej kandydatury sporządzona przez zespół członków KRS, który bezpośrednio zapoznawał się z całą dokumentacją w istocie nie została wzięta pod uwagę podczas głosowania Rady oraz nie wskazano dlaczego starszy referendarz sądowy z 15 letnim stażem i doświadczeniem zawodowym orzekający samodzielnie w różnych wydziałach cywilnych oraz sekcji ds. egzekucyjnych (posiada doświadczenie w pracy z podsądnymi na sali rozpraw w ramach posiedzeń o wyjawienie majątku i w zakresie spraw o złożenie oświadczeń spadkowych) ma niższe kompetencje od starszego asystenta sędziego sądu apelacyjnego, pełniącego funkcję koordynatora ds. kontaktów sądu ze środkami masowego przekazu, tym bardziej, że praca referendarza sądowego jako orzecznika jest poddana kontroli pod względem stabilności orzeczniczej, gdzie takiej kontroli nie można uzyskać będąc asystentem sędziego sporządzając jedynie projekty orzeczeń i uzasadnień (s. 8 oraz 10 odwołania, k. 23 oraz 25). Podnosząc, że odniesienie się do „obszernej, dwudziestostronicowej” oceny kwalifikacji nastąpiło na kilku stronach, skarżąca przytoczyła obszerne fragmenty z tej oceny oraz zwróciła uwagę, że nie uwzględniono opinii przełożonych i opinii innych sędziów (s. 8-10 odwołania, k. 23-25). Ponadto zaznaczyła, że zanim została referendarzem sądowym również pracowała jako asystent sędziego i to w różnych wydziałach, a także wykonywała pracę sekretarza sądowego, a zatem miała możliwości zdobycia zróżnicowanego doświadczenia zawodowego. Zwróciła też uwagę, że pełnienie funkcji koordynatora ds. kontaktów sądu ze środkami masowego przekazu nie jest związane

z orzekaniem, a praca nie podlega kontroli instancyjnej (s. 10-11 odwołania, k. 25-26). Podniosła, że w Uchwale nie odniesiono się w żaden sposób do załączonych 17 opinii sędziów i przełożonych, ani wniosków, jakie z tych opinii płyną, a co również świadczy o poparciu środowiska sędziego (s. 11 odwołania, k. 26).

Skarżąca wskazała, że trudno z uzasadnienia uchwały wywnioskować jakie kryteria wyboru najlepiej i w najwyższym stopniu nie zostały przez nią spełnione mając na uwadze rekomendację zespołu członków KRS, jak podkreśliła z opinii zespołu jednoznacznie wynika, że skarżąca jest w pełni przygotowana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego.

W piśmie z 25 maja 2021 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa sformułował odpowiedź na odwołanie wnosząc o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się kolejno do zarzutów, przytaczał argumenty wskazujące na ich bezpodstawność. Jak zaznaczył, Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu i może podjąć rozstrzygnięcie odmienne od zaproponowanego przez zespół, ma natomiast obowiązek wziąć je pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważania sprawy. Wskazał, że wbrew twierdzeniu odwołującej się, KRS uwzględniła także wieloletnie doświadczenie zawodowe kandydatki w pracy na stanowisku asystenta sędziego, referendarza sądowego, a obecnie starszego referendarza sądowego. Ponadto miała na uwadze pozytywną ocenę kwalifikacji oraz wszystkie opinie służbowe, w których wskazano, że jest bardzo dobrze przygotowana do orzekania i posiada predyspozycje do wykonywania zawodu sędziego, a w swojej dotychczasowej pracy wykazała się samodzielnością, decyzyjnością, wysoką wiedzą prawniczą i umiejętnością wykorzystania jej w praktyce. Rada uwzględniła również poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w G.

Jak zaznaczył, Rada uznała, że zgromadzone w przedmiotowym postępowaniu materiały dotyczące uczestników są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, dlatego nie skorzystała z możliwości wysłuchania kandydatów ani uzupełnienia materiałów.

Zauważył, że zaskarżona uchwała zawiera uzasadnienie, w którym wskazano kryteria, którymi kierowała się KRS. Podkreślił, że odwołująca się jest bez wątpienia bardzo dobrą kandydatką, jednak w niniejszym postępowaniu

nominacyjnym jej kandydatura nie spełnia w najwyższym stopniu, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru, wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS, co wykazano w uzasadnieniu Uchwały.

Przywołując orzecznictwo sądowe wskazał, że okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria przybrały postać niekorzystną dla odwołującej się, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, sam wybór kryteriów według których Rada podejmowała decyzję. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały one charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść odwołującej się. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu

Zwrócił uwagę, że Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym, w oparciu o które dokonuje wyboru, a żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich.

Zauważył, że Rada w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniu odwołującej się, uwzględniła wszystkie jej udokumentowane kwalifikacje i osiągnięcia zawodowe, dołączone do Karty zgłoszenia, natomiast pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Uznał, że zarzuty zawarte w odwołaniu stanowią polemikę z oceną kandydatury odwołującej się, dokonaną przez Radę, dotyczą niezadowolającego – z perspektywy odwołującej się – rezultatu oceny jej kandydatury. Jednocześnie podkreślił, że rezultat tej oceny nie podlega kontroli odwoławczej, albowiem stanowi rdzeń konstytucyjnej roli Krajowej Rady Sądownictwa, jako organu niezależnie rozstrzygającego o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziów.

Odpowiedź na odwołanie wniosła także J.O., wnosząc o oddalenie odwołania.

Wskazała, na ograniczony zakres kognicji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich

i podkreśliła, że przedmiotem kontroli nie może stać się ocena wyboru dokonanego przez KRS. Zaznaczyła, że jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej Uchwały Rada wyczerpująco przedstawiła ocenianych kandydatów wskazując w szczególności na te kompetencje, które w jej ocenie miały zasadnicze znaczenie dla dokonywanej oceny. Zwróciła uwagę, że w przedmiotowym konkursie, każdy z kandydatów posiadał niezbędne kwalifikacje, przy czym każdy z kandydatów wykonuje inny zawód, tj. adwokata, starszego asystenta sędziego i starszego referendarza sądowego i tym samym był poddawany ocenie w oparciu o doświadczenie oraz osiągnięcia realizowane w ramach świadczonej aktualnie pracy. Przy tak różnych zawodach nie ma możliwości dokonania porównania kandydatów „jeden do jednego”, albowiem każdy wykonuje inne czynności, stąd podnoszenie przez odwołującą, że jako referendarz sądowy – czyli osoba z doświadczeniem w orzekaniu – winna zostać najwyżej oceniona, podczas gdy pozostali kandydaci – z racji wykonywanego zawodu – takiego doświadczenia posiadać nie mogą, jest nietrafione i nie może przesądzać o zasadności prezentowanej argumentacji. Podkreśliła, że wszyscy kandydaci na podstawie załączonej przez nich do Karty zgłoszenia dokumentacji, zostali poddani obiektywnej ocenie Rady, która przedstawiła najlepszego jej zdaniem kandydata.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaznaczyć należy, że ten rodzaj postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym nie stanowi sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale stanowi sądową kontrolę aktów władzy publicznej mającą przeciwdziałać naruszaniu konstytucyjnie gwarantowanych wolności lub praw jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny – dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu – chodzi o sytuację, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (zob. wyrok TK z 12 maja 2003 r.,

SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z zapewnieniem ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego, ale końcową kontrolą legalności działań władzy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie przez pełny skład Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99, a następnie w kolejnych orzeczeniach (wyroki TK: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury, zwłaszcza gdyby wiązało się to ze związaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że jedynie KRS posiada kompetencję do przedstawiania Prezydentowi kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Kompetencji tej Sąd Najwyższy nie może czynić pozorną lub w jakikolwiek sposób jej ograniczać w ramach sprawowania kontroli legalności uchwał KRS. Kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma bowiem charakter kasatoryjny i nie może wiązać się z jakimkolwiek związaniem KRS określonymi wytycznymi w zakresie oceny kandydatów ubiegających się o nominację sędziowską.

2. W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo określonych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 I NO 70/19).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria

(spośród kryteriów ustawowych), które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Artykuł 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy jego funkcją. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

3. Przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od niej w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwałę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy już wskazywał, że na gruncie k.p.c. przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny i pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*), także wtedy, gdy przepisy prawa wyraźnie tego warunku nie określają, przy czym interes publiczny uzasadniać może wyjątki od tej zasady (zob. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13; z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, pkt 57, wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20). Tym samym, co do zasady, uchwały KRS są zaskarżalne jedynie w zakresie ściśle wyznaczonym przez interes osoby wnoszącej odwołanie.

Odwołująca się zaskarżyła w całości uchwałę. Jako że KRS w uchwale przedstawiła do powołania jedną osobę na jedno wolne stanowisko sędziowskie,

należy uznać, że po stronie odwołującej istnieje *gravamen* dla objęcia zaskarżeniem pierwszego punktu Uchwały. Nie istnieje natomiast *gravamen* dla objęcia zaskarżeniem drugiego punktu uchwały w zakresie, w jakim nie dotyczy odwołującej. Interes skarżącej w pełni może bowiem zostać zrealizowany przy zaskarżeniu punktu pierwszego oraz części punktu drugiego Uchwały tj. w zakresie, w jakim dotyczy on odwołującej.

4. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy odrzucił odwołanie w części, w jakiej odnosi się ono do drugiego z nieprzedstawionych kandydatów, a po analizie zgłoszonych przez skarżącą zarzutów uznał je za niezasadne i oddalił odwołanie w zakresie dotyczącym pierwszego punktu Uchwały oraz tej części punktu drugiego Uchwały, która dotyczy odwołującej.

5. Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 33 ust 1 w tym w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym niezgodność uzasadnienia Uchwały z dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia, nieuwzględnienie rekomendacji zaprezentowanej przez zespół członków KRS oraz zarzutu naruszenie art. 35 u.KRS poprzez nieuwzględnienie w sprawie oceny kwalifikacji, opinii przełożonych (środowiska sędziowskiego) oraz zespołu członków KRS, należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącej, z treści uzasadnienia wynika, że Rada miała na względzie jej udokumentowane kwalifikacje i osiągnięcia zawodowe, dołączone do Karty zgłoszenia. Przy charakterystyce skarżącej m.in. wprost wskazano, iż sędzia wizytator stwierdziła, iż skarżąca jest bardzo dobrze przygotowana do orzekania, a ponadto posiada predyspozycje do wykonywania zawodu sędziego, wydawane przez nią orzeczenia są prawidłowe, uzasadnienia wnikliwe, sprawność postępowania i wydajność pracy nie budzi zastrzeżeń, podejmowane przez nią decyzje są trafne, wyważone i dojrzałe, wskazano też że stale podnosi swoje kwalifikacje, jest osobą zaangażowaną w wykonywaniu powierzonych obowiązków i pracownią, jak wynika z załączonych opinii, skarżąca jest osobą o wysokiej kulturze osobistej, koleżeńską, taktowną (s. 7-8 uchwały, k. 10-11). Nie ma racji skarżąca, że o braku wszechstronnego rozważenia sprawy oraz braku transparentności świadczy pominięcie w uzasadnieniu szczegółowych informacji dotyczących odbytych szkoleń, czy obszerniejszych fragmentów opinii sędziego wizytatora oraz

nie odniesienie się do innych opinii sędziów i przełożonych załączonych do Karty zgłoszenia. Pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19), tym bardziej że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób. KRS wskazała, że uczestnicy postępowania – w tym skarżąca – posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe, które zdobyli w pracy na różnych stanowiskach w sądach powszechnych (asystenta sędziego, referendarza sądowego i starszego referendarza sądowego) lub wykonując wolny zawód adwokata. Rada wzięła też pod uwagę, że wszyscy kandydaci otrzymali oceny kwalifikacji wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego oraz stale podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w licznych szkoleniach. Rada zaznaczyła ponadto, że wprawdzie zespół rekomendował skarżącą, jednak to Rada decyduje o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do powołania na stanowisko sędziowskie i wskazała co przesądziło o wyborze wskazanej w Uchwale kandydatki.

Wobec powyższego nie jest uzasadnione twierdzenie skarżącej, że Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy.

Większość argumentów skarżącej przytaczanych dla uzasadnienia postawionych zarzutów, sprowadza się natomiast do wykazania, iż jako starszy referendarz sądowy z kilkunastoletnim doświadczeniem lepiej spełnia ustawowe kryteria niż kontrkandydatka, nieposiadająca takiego doświadczenia. Jak jednak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania

kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych zgłoszonych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). O ile więc Sąd Najwyższy mógłby się nawet skłaniać do przyznania racji skarżącej, iż doświadczenie orzecznicze stanowi istotny argument przemawiający na jej korzyść, o tyle zakres kognicji Sądu Najwyższego nie pozwala mu na zastępowanie swoją oceną, oceny dokonanej przez KRS, chyba że tej ostatniej można zarzucić naruszenia prawa, o którym trudno mówić w tym wypadku.

W przedmiotowej sprawie, Rada wyjaśniła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie kontrkandydatki skarżącej zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności jej wieloletnie doświadczenie zawodowe na stanowisku asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego w sądzie apelacyjnym, w połączeniu z pełnieniem funkcji koordynatora ds. kontaktów sądu ze środkami masowego przekazu oraz bardzo dobra ocena kwalifikacji, a także najwyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w G. Nie bez znaczenia jest też to, że jak zauważyła Rada w uzasadnieniu Uchwały, wszyscy uczestnicy postępowania posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe, które zdobyli w pracy na różnych stanowiskach w sądach powszechnych (asystenta sędziego, referendarza sądowego i starszego referendarza sądowego) lub wykonując wolny zawód adwokata. O ile więc KRS

miała pełne prawo przyjąć, jako kryterium decydujące, doświadczenie orzecznicze, o tyle nie można stwierdzić, by przyjęcie innego kryterium stanowiło naruszenie prawa. Na gruncie samego tylko art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS kryterium brany pod uwagę jest „doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa”, co jest pojęciem zdecydowanie szerszym niż doświadczenie orzecznicze. Na gruncie samych przepisów prawa brak jest zatem przesłanek do tego by wśród innych rodzajów doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, preferować orzekanie. KRS mogła oczywiście przyjąć taką preferencję, ale na gruncie przepisów prawa nie była do tego zobowiązana.

6. Z tych samych powodów nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej, poprzez naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne i zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Należy też podkreślić, że skarżąca uzasadniając ten zarzut, poza przywołaniem treści wskazanych artykułów Konstytucji RP, wskazała jedynie na wynikający z art. 2 Konstytucji RP nakaz wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez KRS kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Zarzut skarżącej dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych zasadniczo opiera się bowiem na twierdzeniach zbieżnych z zarzutami naruszenia przywołanych wcześniej przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, co do których Sąd Najwyższy uznał zarzut ich naruszenia za bezzasadny.

7. Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z ust. 2 u.KRS poprzez nieskorzystanie przez Radę z możliwości wezwania skarżącej do osobistego stawienia lub złożenia pisemnych wyjaśnień. Zgodnie z art. 33 ust. 1 i ust 2 u.KRS, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawienia uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Z powołanych przepisów wynika, że Rada nie ma

obowiązku wysłuchania kandydatów, lecz ma do tego prawo, w sytuacji, gdy udostępniona dokumentacja okaże się niewystarczająca do podjęcia decyzji o wyborze kandydata.

8. Bezpodstawny jest też zarzut naruszenia art. 61 § 1 pkt 1-6 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Rada wyraźnie wskazała, że skarżąca, podobnie jak pozostałych dwoje kandydatów, spełnia wymagania ustawowe, określone w przywołanym przepisie. Należy jednak zaznaczyć, że przepis ten określa minimalne i konieczne warunki, które łącznie musi spełniać kandydat na sędziego, natomiast samo ich spełnienie nie przesądza o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

9. Z powyższych względów, wobec stwierdzenia braku naruszenia prawa przez zaskarżoną uchwałę, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.